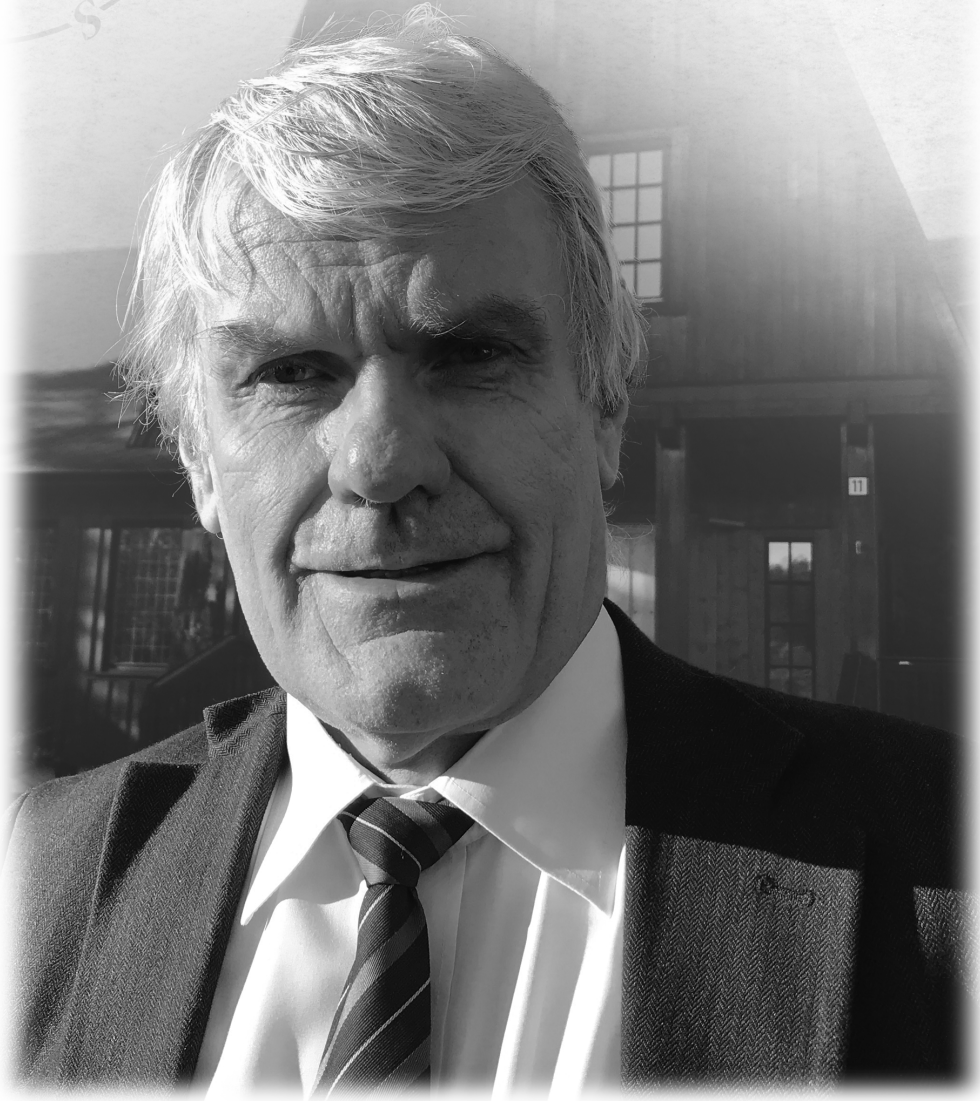

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ fiatalok és felnőttek részére

2020 • MÁSODIK NEGYEDÉV • TRANSZ-EURÓPAI DIVÍZIÓ

TARTALOM

SZERBIA

- 5 Az aggódó ateista / április 4. T
8 Egyetlen a 10 000 között / április 11. T
10 Visszatérni a tanuláshoz / április 18. T

LENGYELORSZÁG

- 13 Váratlanul két fiúgyermek / április 25.
16 Egy rossz döntés / május 2. T

FINNORSZÁG

- 19 A magányosok barátja / május 9.
21 Az ateista bizonyoságtévő / május 16.
23 Démonok és halálesetek / május 23. T

NORVÉGIA

- 25 Az emlékezetes póló / május 30. T
28 Prédikáció - vakoknak / június 6.

ÍRORSZÁG

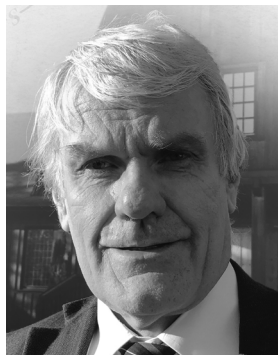
- 31 Miért a szenvedés? / június 13. T
34 Válás utáni megbocsátás / június 20.

CIPRUS

- 36 A 13. szombati műsor: Barátkozás a cipőtisztítóval / június 27
39 A következő negyedévi terveink

T = A tizenévesek számára is érdekes történetek

A címoldalon: Oystein Hogganvik, 61 éves, évtizedeken keresztül mezőgazdasági termelőként dolgozott Norvégiában. Egyszer aztán teljesen más módon ismerte meg Jézust. Ma két gyülekezet lelkipásztora. A róla szóló történetet a 22. oldalon olvashatjátok el.

II. negyedév

KORÁBBI ADOMÁNYAITOK

Három évvel ezelőtt, a 13. szombati adományok támogatásával az oslói (Norvégia) Bethel adventista imaházban Ifjúsági központot nyitottak. Ebben a füzetben norvégiai történeteket is olvashattok majd.

KEDVES SZOMBATISKOLAI VEZETŐK

Ebben a negyedévben a Transz-Európai Divíziót (TED) mutatjuk be nektek, amelyhez 22 ország tartozik: Albánia, Bosznia és Hercegovina, Horvátország, Ciprus, Dánia, Észtország, Finnország, Görögország, Magyarország, Izland, Írország, Lettország, Litvánia, Észak-Makedónia, Montenegró, Hollandia, Norvégia, Lengyelország, Szerbia, Szlovénia, Svédország és Nagy-Britannia.

Ezeken a területeken összesen 205.8 millió ember él, köztük 87 867 adventista hívő, s ez azt jelenti, hogy 1 adventista hívőre 2342 nem adventista jut.

A 13. szombat három projektje Norvégiában, az Északi-sarkkörtől északra; Ciprus szigetén, a divízió déli részén, a Földközi tengeren; és az egyházdivízióknál délkeleti táján, Szerbiában fog megvalósulni.

Én bejártam ezeket a helyeket, ahova a 13. szombati adományaink kerülnek ebben a negyedévben, hogy meghallgassam a történeteket arról, hogyan változtatja meg Isten hatalma az emberek életét e három országban. Ellátogattam Lengyelországba, Írországba és Finnországba is, amelyek három évvel ezelőtt részesültek a 13. szombati támogatásban.

Ezekből az országokból is olvashattok történeteket ebben a füzetben éppen úgy, mint a gyermekek számára készített Távoli hírekben.

Miután meghallgattam a történeteiket, most sokkal jobban meg vagyok győződve arról, hogy Jézus hamarosan eljön. Hiszem, hogy ti is meg fogtok győződni róla, amint elolvassátok, hogy mi mindent tesz Isten a Transz-Európai Divízióban.

Segédanyag

Ha érdekesebbé szeretnétek tenni a szombatiskolát, e füzet angol nyelvű, PDF verzióját letölthetitek a következő linken: bit.ly/EUD-fastfacts-2020 és/vagy a Facebook oldalunkon is elolvashatjátok (angolul). Látogassátok meg a Facebook oldalunkat és fejezzétek ki tetszésüket.

([Facebook.com/missionquarterlies](https://www.facebook.com/missionquarterlies)).

Használjátok a missziós történetek videofelvételét, amelyek a világszerte élő emberek tapasztalatairól szólnak, külön kiemelve a 13. szombat adományaiban részesülőket. Ha kívánjátok, kaphattok egy listát is minden ilyen videoklipről és linkről az interneten, így az alkalmazást letöltve online is megtekinthetitek a videoklipeket.

Minden héten további képeket és érdekes dolgokat teszünk fel, amelyeket letölthettek és bemutathattok az osztályban egy számítógépen vagy mobiltelefonon, miközben felolvassátok nekik a missziós történeteket, vagy kinyomtathattok képeket és kitehetitek a szombatiskolai osztályotok termében, esetleg még a szombatiskolai hirdetőtáblákra is.

Még más adatokat és tevékenységeket a füzet végén megadott helyeken találtok, vannak ott például weboldalak, amelyeken még több anyagot gyűjthettek a szombatiskolai missziós bemutatótokhoz. Személyesen is felvehetitek velem a kapcsolatot. E-mail címem: mcchesneya@gc.adventist.org

Köszönjük, hogy segítetek a szombatiskolai osztályotok tagjainak, hogy megismerkedhessenek a világszerte élő testvéreikkel és ösztönzitek őket, hogy adományaikkal vegyenek részt az egyházmisszióban.

Szívből köszönjük és az Úr áldását kívánjuk nektek!

Andrew McChesney a Távoli hírek szerkesztője.

Támogatási lehetőségek

A 13. szombati adományainkat ebben a negyedévben a következőkre fogják felhasználni:

- ✓ Hatásközpont megnyitása Sortlandben, Norvégiában.
- ✓ Gyülekezetalapítás a szerbiai Újbelgrádban.
- ✓ Imaház és hatásközpont építése Nicosiában, Cipruson.

2020. április 4.

1. AZ AGGÓDÓ ATEISTA

Biljana Mijatović, 47 éves

Szerbia

Biljana Mijatović, bár ateista felfogású volt, 20 éves korában mégis imádkozni kezdett, amikor az egyik unokatestvérét látta küzdeni a természetfeletti erőkkel.

Biljana egy másik rokontól hallott erről a problémáról.

„Svetluška megbolondult”, mondta neki.

„Miért, mi történt?”, kérdezte Biljana.

Biljanát nagyon lefoglalták az egyetemi tevékenységek, s egy ideig nem is találkozott Svetluškával, annak ellenére, hogy szomszédok voltak Belgrádban, Szerbia fővárosában.

Az unokatestvére elmondta, hogy Svetluška valamilyen hangokat hall, de semmi jelentőségteljes dolgot nem mondanak neki. Svetluška férje is hallotta ezeket a hangokat, a három éves kislányuknak pedig hasgörcsei voltak.

Az unokatestvére elmondta, hogy ez még nem minden. Svetluška kopogtatást hallott és ajtónyikorgást. Néha meg az volt az érzése, hogy egérszagúra zsugorodik és kiségerként jár-kezel a házban. Amikor a városban járt, olyan érzése volt, hogy derékig vízben jár, meg hogy a járókelők át tudnak rajta haladni.

Svetluška nagyon aggódott emiatt, ezért orvoshoz fordult. Altatókat írtak ki neki, amelyek azonban nem oldották meg a gondjait.

A rokonok elvették Svetluškát a különféle kolostorokba. Papok is jártak hozzájuk. Egyszer az egyik pap a fiatalasszony fejéhez tett egy Bibliát, egy másik Bibliát meg a lábához és ördögűzést próbált végezni.

Hetek múltán, Svetluška már annyira legyengült, hogy járni sem tudott. Napjait az ágyban töltötte.

Ezt hallva Biljana nagyon nyugtalan lett. De halvány fogalma se volt arról, hogy mit tehetne. Ateistaként se Istenben, se ördögben, se természetfeletti erőknél nem hitt.

Ő úgy gondolta, hogy Svetluškának lelki gondjai vannak. Mivel nagyon elszomorította a lány állapota, elhatározta, hogy meglátogatja.

Miután a bejárati ajtó nyitva volt, Biljana egyszerűen bement. Svetluška ott feküdt az ágyon. Amikor megpillantotta a látogatóját, nagyon izgatott lett.

„Nincsenek nekem lelki gondjaim!”, kiáltotta. „És elszomorító, hogy senki sem hisz nekem.”

Világosan és összefüggően mesélt a különös eseményekről.

„Miért kell orvosságot szednem, amikor nem vagyok beteg?”, kérdezte. „Éjjel-nappal csak alszok a gyógyszerek miatt. Nekem más fajta segítségre van szükségem.”

Biljana egyre inkább meg volt győződve arról, hogy Svetluška igazat mond.

„Akarod, hogy imádkozzak érted?”, kérdezte az unokatestvére, s ez a kérdés majdnem őt magát is meglepte. „Elkezdtem járni egy keresztény egyházba és hallottam, hogy Isten a legkülönbözőbb helyzetekben is segíteni tud. Amikor semmi mást nem tehetünk, még mindig tudunk imádkozni.”

És bár Biljana nem hitt Istenben, mégis eljárt az újbélgvári adventista gyülekezetbe. Az élet értelme után kutatva járt oda.

Svetluška örömmel elfogadta a felkínált imát: „Nagyon hálás lennék, ha imádkoznál értem”, válaszolta.

Biljana hazament és otthon letérdelve így imádkozott: „Istenem, ha létezel, kérlek óvj meg engem a démonoktól”, mondta.

Imádkozás közben viszont arra gondolt, hogy miért is térdelt le egyáltalán. Ez nem volt a számára egy természetes cselekvés, és az is megfordult a fejében, hogy talán kezdi elveszíteni az eszét.

„Kérlek, segítsél Svetluškának is, oltalmazd őt”, imádkozott tovább.

Másnap, az egyetemről hazatérőben, benézett Svetluškához, aki talpon volt, sőt, ablakot mosott. Biljana meglepődött. Isten válaszolt az imájára.

Svetluška megszabadult a gonosz erőktől, és soha többé nem kínozták. Biljana nagyon boldog volt. Ekkor ígéretet tett Istennek, ahogy Jákob is, amikor válaszolt az Istennel kötött szövetségére,

amelyről Mózes első könyvében olvasunk: „És ilyen fogadalmat tett Jákob: Ha velem lesz Isten, és megőriz ezen az úton, amelyen most járok... akkor az ÚR lesz az én Istenem.” (1Móz 28,20-21 – Újfordítású Biblia)

Egyik reggel Biljana hittel teljes szívvel ébredt. Többé nem kételkedett Istenben. Átadta szívét Istennek és nemsokára megkeresztelkedett.

Biljana ma 47 éves, egy biztosítótársaságnál dolgozik, és az újbjelgrádi gyülekezet tevékeny híve.

„Missziós munkám során nagy vigasz volt számomra, hogy láttam, ahogy Isten hatással volt a gyermekkorom óta ismert emberekre. Saját tapasztalatból tudom, hogy Isten türelmesen és kitartóan viszonyul minden emberhez. Segítsen nekünk Isten megismerni az általa vezetett embereket, hogy hallhassák szavát és válaszoljanak az üdvösségre invitáló hívására.”

Biljana az újbjelgrádi gyülekezet híve, amely ebben a negyedévben a 13. szombati adományainkból részesülve megveheti majd a szükséges imaházépületet.

Amikor 1993-ban megalapították, ez a gyülekezet egy bérelt mozi-teremben gyülekezett, ma viszont osztozik egy másik gyülekezettel a közeli imaházépületen.

Köszönjük, hogy ebben a negyedévben is nagylelkűen fogtok adakozni a 13. szombaton.

A tapasztalattal kapcsolatban

- ✓ Nézzétek meg a YouTube-on a Biljanáról készült videót: bit.ly/Biljana-Mijatovic.
- ✓ Letölthettek képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisból (bit.ly/scared-atheist).
- ✓ A 13. szombati projekttel kapcsolatos képeket itt találjátok: bit.ly/ted-13th-projects.

2020. április 11.

2. EGYETLEN A 10 000 KÖZÖTT

Radenko Melović, 58 éves

Szerbia

Az egyetem volt Radenko Melović életének nagy tapasztalata. Ott hagyva szülőfaluját, elköltözött Belgrádba, a 10 000 további hallgatóval teli egyetemi kollégiumba.

Radenko kezdetben sokat szórakozott és keveset tanult.

Lejárt az első egyetemi éve, de ő még egyetlen vizsgát se tett le.

Hogy ne dobják ki a kollégiumból, a legfontosabb vizsgáját átvitte a következő egyetemi évre.

Eltelt a második egyetemi év is, de ő még mindig egyetlen vizsgát se tett le.

Radenko elhatározta, hogy átiratkozik más szakra.

Már három éve az egyetemen volt, de még mindig egyetlen vizsgát se tett le.

Tanulás helyett szórakozott. Iszákoskodott, dohányzott és kocsmázott. Népszerű volt a hallgatók körében. A hallgatói kar elnökévé is megválasztották.

A negyedik egyetemi éve alatt családi tragédia történt. A nővére meghalt szülés közben.

Radenko megtört. A húga volt a család anyyala. Nem tudta, mit kellene tennie. Életében először őszinte imát küldött Istenhez. Arra kérte Istent, mutassa meg neki a helyes utat, az életére vonatkozólag.

A 10 000 egyetemi hallgató közül, akikkel körül volt véve, volt egy adventista lány, név szerint Emilija. Röviddel az után, hogy imádkozott, az egyik barátja bemutatta őket egymásnak.

Emilija azonnal Istenről kezdett neki beszélni. Semmi másról nem akart vele beszélgetni. Elmondta Radenkónak, hogy ő adventista keresztény. Radenko még soha nem hallott az adventistákról.

Emilija meghívta, hogy menjen el vele a szombati istentiszteletre, és ő el is ment.

Az istentisztelet után, a kijáratnál, megállította az ifjúsági lelkipásztor. „Szeretnél Bibliát tanulmányozni?“, kérdezte tőle.

Radenko még soha nem olvasott Bibliát. Megbeszélték, hogy kedd este fognak találkozni.

Az első bibliaóra után különös dolgot tapasztalt meg. Mintha szárnyakat kapott volna. Lelki szomját oltó tanítást hallott.

Az ifjúsági lelkipásztor és Radenko hétről hétre összejött Bibliát tanulmányozni. A szombat témája is sorba jött.

Radenkót meglepte a felismerés, hogy a Biblia a szombatról úgy beszél, mint nyugalomnapról. Másnap elment a pravoszláv paphoz, hogy alátámassza új ismereteit.

„Tudod te, melyik nap támadt fel Krisztus?”, kérdezte a pap.

„Vasárnap”, válaszolta Radenko.

„Hát mi ezért ünnepelünk vasárnapot”, jelentette ki a pap.

Radenko beszámolt az adventista lelkipásztornak arról, amit a pappal beszélgetett. Az adventista prédikátor viszont elmondta neki, hogy Jézus Krisztus halála és feltámadása nem változtatta meg a Törvényt. A negyedik parancsolat még mindig azt mondja, hogy a szombat a nyugalomnap.

Radenko ismét visszament a paphoz, de ő nem volt jelen. A másik pap meghallgatta a kérdését. „A szentatyák a vasárnap mellett döntöttek, és én nem kérdőjelezem meg a döntésüket”, válaszolta.

Radenkót meglepte a pap válasza.

„Kinek nagyobb a tekintélye: a Bibliának vagy a szentatyáknak?”, faggatta.

A pap nem kívánt válaszolni a kérdésére.

Radenko azonban tudta, hogy a Szentírás tekintélye felülmúlja a szentatyák tekintélyét.

Radenko ma 58 éves, nős és az egyetemet is elvégezte. Szereti Isten Törvényét. A Bibliájában kék szövegkiemelővel megjelölte a bibliaverst, amelyet a keresztsége alkalmával olvasott fel neki a lelkipásztora.

„El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, hogy vigyázz és mindent úgy cselekedjél, amint írva van abban, mert akkor leszel jó szerencsés a te utaidon és akkor boldogulsz.” (Józsúé 1,8)

Emilija, a lány, akivel hajdan az egyetemen megismerkedett, nagyon megörült és nagyon lelkesítette a felismerés, hogy a 30 évvel korábban elvetett igazság magva kikelt és termést hozott. Nem sokkal

az után, hogy találkozott Radenkóval, Emilija távozott az egyetemről és hosszú évekig nem tudtak egymásról.

Radenko úgy véli, Emilija küldetése az volt, hogy bizonyosságot tegyen neki az evangéliumról.

„Nagyon különös volt, hogy a 10 000 egyetemista közül éppen ezzel az egyetlen adventista hívővel ismerkedtem meg”, vallja Radenko. „De tudom, hogy ez volt Isten válasza, amikor arra kértem, hogy mutassa meg nekem az utat, amelyen járnom kell.”

Radenko ma az újbegrádi gyülekezet egyik presbitere, és éppen ez a gyülekezet fog részesülni e negyedévi, 13. szombati adományainkból, amely segítségével megvásárolhatnak egy saját imaházépületet. Ez az 1993-ban alapított gyülekezet kezdetben egy bérelt mozi-teremben gyülekezett. Most osztja az épületet egy másik adventista gyülekezettel Újbegrád közelében.

Köszönjük, hogy a 13. szombaton nagylelkű adományt terveztek átadni.

A tapasztalattal kapcsolatban

- ✓ Nézzétek meg Radenkót a videofelvételünkön: bit.ly/Radenko-Melovic.
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/one-adventist-in-10000).
- ✓ A 13. szombati projektekkel kapcsolatos képeket itt találjátok: bit.ly/ted-13th-projects.

2020. április 18.

3. VISSZATÉRNI A TANULÁSHOZ

Danijela Marinković, 41 éves

Danijela szülei a középiskola befejezése után már nem jártak egyetemre, ezért nagyon szerették volna, hogy a lányuk befejezzen valamilyen egyetemet.

Danijelának ehhez semmi kedve nem volt, s úgy vélte, hogy ez igazságtalan elvárás a részükről.

„Ez nem az én döntésem lenne, hanem a tiétek”, mondta nekik. „Én azt kezdek az életemmel, amit én akarok.”

De hogy mégis kedvébe járjon a szüleinek, orosz nyelvre iratkozott a belgrádi egyetemen. Mivel nem ez volt az elődleges választása, kedvetlenül tanulgatott, és hamarosan ott is hagyta az egyetemet.

Danijela emiatt nem sokat aggódott. Húsz éves volt, és könnyen talált munkát egy nemzetközi távközlési társaság helyi telefonközpontjában.

A következő évek egyikében feleségül ment egy adventista hívőhöz, és lenyugodott. A munka azonban nem tette boldoggá. Nem volt érdekes. Nem volt benne kreativitás és dinamika. Elkezdett rettegni a napi rutintól.

A rutin megszűnt, amikor Danijelának fia született. A huszonkilenc éves anya, otthagyta a munkáját, három évre, ameddig a szülési szabadsága tartott. Ez alatt az idő alatt sokat gondolkodott. Nem tudta elképzelni, hogy élete hátralévő részét azzal az unalmas és üres munkával töltsse. Szíve elszorult, amikor eszébe jutott, milyen meggondolatlanul otthagyta az egyetemet. Egyetemi diploma nélkül korlátozottak voltak a lehetőségei, hogy új munkát találjon.

Mielőtt lejárt volna a szülési szabadsága, azon a nyáron Danijela családotól meglátogatta édesapját és annak új feleségét, Észak-Makedóniában. Mert miután a szülei elváltak, édesapja ismét meg-nősült.

Mostohaanyja, szakmája szerint pszichológus, arra ösztönözte Danijelát, hogy térjen vissza az egyetemre.

„Miért nem készülsz fel a felvételi vizsgára, és mész vissza az egyetemre?”, kérdezte.

„De hát nekem gyerekeim, családom, otthonom van, amelyről gondoskodnom kell”, helytelenítette Danijela az ötletet. „Legjobb lesz, ha szépen visszamegyek a telefonközpontba.”

Beszélgetés közben Danijela hinni kezdte, hogy képes lesz megtalálni az egyensúlyt az otthona, a munkája és a tanulás között. Felvételi kérelmet nyújtott be a belgrádi Filozófiai Kar Pszichológiai Tanszékéhez, és felkészült a felvételi vizsgára.

A felvételi vizsga azonban szombaton lett volna.

Danijela segítséget kért a szerbiai Keresztény Adventista Egyház elnökétől. Ő levelet intézett a Filozófiai egyetemhez, de negatív

írásbeli választ kapott: „Sajnos nem változtathatjuk meg a dátumot egyetlen személy miatt.”

Danijela nagyon elégedetlen volt. Úgy tűnt, hogy számára az egyetem elérhetetlenné vált. Az egyik rokonának, egy magas képzettségű nőnek, is beszélt a problémájáról.

„Ennek nagyon egyszerű a megoldása”, mondta a rokon. „Jelentkezz egy olyan egyetemre, ahol nem szombaton van a felvételi vizsga. Egy év elteltével átiratkozhat a belgrádi egyetemre.”

Danijela talált egy egyetemet Szerbia második legnagyobb városában, Újvidéken, ahol pénteken volt a felvételi. Sikeresen letette. Az első éve nagyon nehéz volt. Danijelának hetente két szabadnapja volt. Szombaton istentiszteletre járt, hétfőn meg az egyetemen volt. Más napokon reggel héttől délután háromig dolgozott, utána előadásokra járt. Édesanyja segített neki azzal, hogy vigyázott a gyerekekre.

„Egész idő alatt imádkoztam. Biztosan tudtam, hogy helyesen jártam el”, mesélte később Danijela. „Valami belső erő adott nekem lendületet, hogy haladjak, és magas osztályzatokkal levizsgázzak.”

Kilenc hónap után, az átszervezés következményeként, a távközlési társaság az alkalmazottainak 10%-át elbocsátotta, ez körülbelül száz ember volt. Ő is köztük volt. Danijela ezt áldásosnak tartotta, mert így több ideje maradt a tanulásra és a családjára.

Miután befejezte az első egyetemi évet, Danijela eldöntötte, hogy nem iratkozik át a belgrádi egyetemre, mert a tanárai elfogadták őt, és megértést tanúsítottak a szombattal kapcsolatban.

Kiderült, hogy – habár nem volt munkája – mégse szenvedtek pénzhányban. A jegyei is egyre jobbak lettek, így megkapta az egyetemtól a teljes támogatást. Emellett, nyaranként eljárt Németországba, és dolgozott.

Danijela szülei nagyon boldogok és büszkék voltak, amikor a lányuk lediplomázott. Még jobban örültek, amikor a diploma utáni továbbképzésre is beiratkozott, pszichológiából, és azt 2018 októberében el is végezte.

Danijela ma már 41 éves, és az ADRA humanitárius szervezetnél dolgozik, helyszíni koordinátorként a belgrádi menekült nők központjában.

Szereti a munkáját.

„A munkám most tényleg nem unalmas”, vallja. „Annyira örültem, amikor megkaptam az állást. nagyon kreatív és dinamikus munka. Mindig is ilyesmiről álmodtam.”

Ebben a negyedévben a 13. szombati adományaink egy részével az újbjelgrádi imaházépület megvásárlását támogatjuk. Újbjelgrád közel van Belgrádhoz, ahol Danijela dolgozik.

A tapasztalattal kapcsolatban

- ✓ Nézzétek meg a YouTube-on a Danijeláról készült felvételt: bit.ly/Daniela-Marinkovic.
- ✓ Letölthettek képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/back-to-school-ted)
- ✓ A 13. szombati projektekkel kapcsolatos képeket itt találjátok: bit.ly/ted-13th-projects.

2020. április 25.

4. VÁRATLANUL KÉT FIÚGYERMEK

Halina Pastusko, 65 éves

Lengyelország

A lengyelországi Halina Pastusko nem kívánt több gyermeket, miután már volt neki három lánya.

Amikor azonban 42 éves volt, ugyanabban az évben, amikor megszületett az első unokája, megtudta, hogy már 5 hónapos terhes.

A terhesség miatt az orvosa nagyon aggódott, mivel a baba – Halina kora miatt – bizonyos rendellenességekkel születhetett volna. Abban az időben, Lengyelországban nem voltak létesítmények a speciális igényű gyermekek nevelésére.

Az orvosa Halinának művi vetélést javasolt, és megadta neki az orvos telefonszámát, aki majd megvizsgálja.

Halina többször is felhívta a megadott számot, hogy bejelentkezzen a vizsgálatra, de soha senki nem vette fel a telefonkagylót. Mindent feladva visszatért könyvelői állásához, a Rumia város városi titkárságán.

Időközben a férje, Vladislav, megtudta a lányuktól, hogy a felesége művi vetelés céljával vizsgálatra akart jelentkezni, ezért azonnal a felesége munkahelyére sietett.

„Ez az én döntésem”, mondta Halina. „Abortálni fogok.”

Vladislav térden állva könyörgött neki: „Kérlek, ne tudd ezt.”

Halina megkérdezte a férjétől, hogy el fogj-e őt hagyni, ha mégis elvégzi a vetélést.

„Nem”, hangzott a válasza. „Bármilyen történjen is, soha nem hagylak el téged.”

Ez megérintette Halina szívét.

„Jó, akkor hát meghagyom a gyermeket”, mondta. És három és fél hónappal később meg is született Adam, az egészséges, szép fiúcska. Halina első alkalommal értette meg, hogy az emberek tévedhetnek, függetlenül attól, milyen erősen állnak egy adott vélemény mellett. Amit Isten tervez, azt el is végzi.

Halina el kezdett érdeklődni az iránt, miért is jár a férje az adventista egyházhoz. A kommunista időszakban ő maga nem sokat gondolkodott Isten létezésén.

Most azonban hálás volt Istennek az egészséges gyermekükért. Isten iránti hálája jeléül úgy döntött, hogy ő is adventista lesz.

A férjének se mondta el, hogy elkezdte tanulmányozni a Szentírást egy adventista lelkésszel. Meglepte Vladislavot, amikor egy összejövetel során megkeresztelkedett.

Néhány év után Halina beiratkozott a lengyel Adventista Főiskolára, hogy felsőfokú végzettséget szerezzen. Az egyik iskolaórán, nagyon megérintette szívét a Down-szindrómás férfi, aki felvázolta a speciális szükségletekkel küzdő emberek nehézségeit. Úgy döntött, hogy ír egy munkát arról, hogyan kell gondozni a speciális igényű gyermekeket. Körülbelül ebben az időben találkozott egy gyógytornással, aki az egyik árvaházban bemutatott neki egy 10 éves, speciális igényű fiút.

Halina azonnal megkedvelte Dawidot. A gyereket még babakorában elhagyták a szülei, és az otthon eredménytelenül próbált családot találni, aki őt örökbe fogadná.

Halina bekapcsolódott egy olyan kormányzati programba, amely lehetővé teszi a családok számára, hogy az árvagyerekeket hétféven elvihessék otthonaikba. Ő és a férje péntek esténként kivették Dawidot az otthonból, és vasárnap este visszavitték.

Egyszer az történt, hogy Dawid nem akart visszamenni az otthonba. Erőteljesen megszorította a széket, és hangosan sírt. Halina is sírva fakadt. Ekkor döntötte el, hogy örökbe fogadja a gyereket.

Összehívta a családját és bejelentette nekik az elhatározását. Ezt az ötletet mindnyájan elleneztek, kivéve Adamot, aki akkor már 12 éves volt. A családi összejövetel után írt egy kedves levelet a szüleinek.

„Nem számít, hogyan reagál majd néha Dawid, azt akarom, hogy örökre a családjunk tagja legyen.”

Halina úgy döntött, hogy korábban fog nyugdíjba menni, hogy több időt és figyelmet szentelhesen Dawidra.

Habár már elmúlt ötven éves, a bíróság gyorsan jóváhagyta az örökbefogadást.

2009. július 2-án Dawid meg is érkezett hozzájuk.

Néhány hónappal az örökbefogadása után elvégezték nála az első lábműtétet. Az orvos csalódott volt az eredményekkel. Azt állította, hogy a fiú soha nem fog járni. De nem volt igaza, nem számít, mennyire erős volt a meggyőződése. Amit Isten tervez, azt el is végzi. Dawidnak volt még négy műtete, és ma már járni is tud.

Dawid, aki most 17 éves, Isten hatalmának erőteljes bizonyítéka. Amikor a család valahova elmegy, az emberek csodálják őket. Sok kérdést tesznek fel nekik, a család pedig beszél az embereknek az örömeikről. A tavalyi év folyamán 200 példányt ajándékoztak el „A nagy küzdelem” című könyvből.

Dawid szereti a Bibliát, és néhány fejezetet már fejből is el tud mondani. Kedvenc szövegrésze a 23. zsoltár, amely az ő életének az összefoglalása is.

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm...” (Zsolt 23,1)

Köszönjük, hogy 2017-ben nagylelkűen adakoztatok a 13. szombaton. Ezeket az adományokat arra használták, hogy Lengyelországban létrehozzák a „Hope” (Remény) televíziós csatornát, amely az evangéliumot továbbítja a lengyel anyanyelvű embereknek.

A tapasztalattal kapcsolatban

- ✓ Nézzétek meg a Dawidról készült videót: bit.ly/Dawid-Briszke.
- ✓ Töltsétek le a képet a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/two-unexpected-sons).
- ✓ A 13. szombati projektekről itt értesülhettek: bit.ly/ted-13th-projects.

2020. május 2.

5. EGY ROSSZ DÖNTÉS

Mariusz Maikowski, 55 éves

Miután néhány hónapig rendszeresen eljártak az istentiszteletekre, hét fogoly készen állt a keresztelésre, Lengyelországban.

De hol és hogyan kereszteljék meg őket?

Mariusz Maikowski lelkipásztornak támadt egy ötlete. A foglyokat megkereszthetnék a Balti-tengerben, az előttük álló ifjúsági összejövetelen.

Mariusz a foglyok négy napos szabadon bocsátását kérte a börtönhatóságától. Egy nap kellett ahhoz, hogy vonattal felutazzanak a Balti-tengerhez, két napot töltöttek volna a gyűlésen, és még egy nap, hogy visszautazhassanak. A lengyel törvények szerint, a jól viselkedő foglyok, akik már letöltötték a nekik kiszabott büntetés kétharmadát, rövid időre elhagyhatják a börtönt.

A börtönhatóság különleges engedélyeket adott ki a hét fogvatartott közül hatnak, hogy elmehessenek a 400 km-es útra, Jarosławiecbe. A következő héten Mariusz, még néhány hívővel együtt megérkezett a börtönbe, hogy aztán a foglyokkal együtt elmenjenek a vasútállomásra.

Még egy fegyenc, név szerint Jurek, aki szintén hallott a keresztségről, elhatározta, hogy szintén megkeresztelkedik. Miután már letöltötte a büntetése kétharmadát, egy nappal korábban kiengedték, azzal, hogy majd a megbeszélt helyen csatlakozik a többiekhez a vonatban.

Az utazás alatt mindenki vidám volt. Az egyik hívő elővette a gitárját és a csoport vidám, keresztényi énekeket énekelt.

A vonat nemsokára megérkezett az állomásra, ahol Jureknek fel kellett szállnia, ő azonban nem jelent meg.

Szombaton a hat fegyenc megkeresztelkedett a Balti-tengerben.

Két nappal később a börtönőrök és más fogvatartottak is jócskán meglepődtek, amikor mind a hat foglyot viszontlátták. Még fogadtak is maguk között, hogy hányan fognak a keresztelendők közül megszökni.

Ellenben, Jurek nem jött vissza. Kiadták ellene az elfogatóparancsot.

Miután a rendőrség körözte, nem tudott sehol munkába állni. Csatlakozott néhány bűnöző barátjához, és a 17 éves öccsét is meghívta, hogy csatlakozzon hozzájuk.

Egyik este Jurek és az öccse az észak-lengyelországi Torun város parkjában iszákoskodott. Egy egészségügyi nővér hajtott el mellettük kerékpáron. Egy zacskó almát akart bevinni a kolléganőinek. Ők ketten meglopták, megerőszakolták és megfojtották a nőt.

Alapos rendőrségi hajsza után sikerült elfogni Jurekot és az öccsét.

Jurek esete húsz évig kínozza Mariuszt. Olyan közel állt a keresztiséghez. Bár csak felszállt volna akkor arra a vonatra.

Amikor Mariusz már a kelet-lengyelországi Lublinban szolgált, egyszer egy testvérnő lépett hozzá. Elmondta, hogy a nővére egy volt fegyencsel barátkozik, akinek lakhatósági lehetőségre volna szüksége.

„Ő már sok mindent tud a Bibliából”, mondta. „Vajon, mint gyülekezet, mi tudnánk-e neki segíteni?”

A lelkipásztor találkozott az említett személlyel, akit Tomeknak hívtak. Valóban sok mindent tudott a Bibliából. A gyülekezetbe is elkezdett járni. Az egyik adventista hívő kiadott neki egy lakást.

Csakhogy Tomek haragudott Istenre. Gyakran dühös volt, sőt Istent is szidta tanulmányozás közben, a lakásán.

„Ön hisz Istenben, mert jó családja és boldog élete van”, mondta Tomek a lelkipásztornak.

„Én egy rosszul működő családban születtem. Apám és a többi fiú-testvérem is bűnöző volt. Anyám alkoholista volt. Idősebb testvéreim beleköpködtek a levesbe, amit éppen enni akartam. Egyikük gyakran megerőszakolt. Hogy higgyem el önnek, hogy jó az Isten?”

Mariusz azon töprengett, mit is válaszoljon neki. Az egyik biblia-tanulmányozás alkalmával, arról beszélt neki, hogy egy rossz döntés az egész életét tönkretelheti. Jurekra emlékezve elmesélte annak történetét.

„Látod, Tomek, ez az ember nagyon közel állt Istenhez”, mondta neki. „De egyetlen rossz döntése nem csak az ő, hanem az öccse életét is tönkretette.”

Tomek elfehéredett, vad tekintettel Mariuszra nézett. A lelkipásztor meg is ijedt. Egyedül voltak a lakásban, Mariusznak meg az jutott eszébe, hogy Tomek gyilkosság miatt volt börtönben.

Tomek azonban elkezdett sírni. „Hihetetlen”, mondta sírva. „Miről beszélsz?” kérdezte Mariusz.

A pásztor szemébe nézve mondta: „Én vagyok Jurek öccse”.

Ma Tomek a keresztségre gondol, és megpróbálja abbahagyni az ivást. Az egyik rehabilitációs központban gyakorolt befolyása által két embert vezetett a keresztséghez. A fivére, Jurek azonban bent maradt a börtönben.

„Jurek története azt mutatja, hogy amikor közel állsz Istenhez, és amikor Ő hozzád fordul, azonnal döntést kell hozni, habozás nélkül”, vélekedik Mariusz.

Ésaiás próféta tanácsolja: „Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van.” (Ésa 55,6)

„A történet egy része bizony szomorú”, mondja Mariusz. „De megmutatja Isten nagy hatalmát és azt is, hogy mit tehet az életünkben. Képzeljétek el a lehetőséget, hogy húsz évvel később találkoztok Jurek öccsével és bizonyosságot tehettek neki Istenről.”

Köszönjük, hogy 2017-ben nagylelkűen adakoztatok a 13. szombaton. Ezeket az adományokat arra használták, hogy Lengyelországban létrehozzák a „Hope” (Remény) televíziós csatornát, amely lengyel nyelven hirdeti az embereknek az evangéliumot.

A tapasztalattal kapcsolatban

- ✓ Nézzétek meg a Mariuszról készült videofelvételt: bit.ly/Mariusz-Maikowski.
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisból (bit.ly/one-bad-decision).
- ✓ A 13. szombati projektekről itt értesülhettek: bit.ly/13th-projects.

2020. május 9.

6. A MAGÁNYOSOK BARÁTJA

Lauri Herranen, 60 éves

Finnország

Lauri Herranen szomorú szívvel álldogált a barátja, Mikeli sírhantja mellett, Finnországban.

Három évvel korábban, a vele egyidős barátja meghalt trombózisban.

„Lehettem volna én ebben a sírban”, gondolta Lauri.

Egy belső hang azt mondta neki: „Tudod, hová vezet az élet, amelyet most folytatsz? Tényleg ezt akarod?”

Lauri, aki akkor 45 éves volt, nem tudott válaszolni ezekre a kérdésekre. De napról napra ez visszhangzott a fejében: „Ha meghalsz, akkor tudod, mi fog történni veled; ha meghalsz, akkor tudod mi fog történni veled.”

Remegő szívvel gondolt arra, hogy kisfiúként Jézus második eljövételéről tanult. Arra tanították, hogy a bűnösöket majd a tüzes tóba vetik. Neki most nem voltak keresztény barátai, és nem tudta, ki hallgatná meg a félelmeit. A dolgok még rosszabbá váltak, amikor fülgyulladás miatt ment orvoshoz, és prosztata rákot diagnosztizáltak nála. A halál most nagyon valóságosnak tűnt.

Lauri összeszedte a bátorságát, hogy beszéljen egy keresztény egyház pásztorával. A lelkész imádkozott, hogy Isten bocsássa meg Lauri bűneit, és Laurit is megkérte, hogy imádkozzon - bűnbocsánért.

Az ima alatt Laurival történt valami. Bűneit a keresztnél hagyta; szívét béke és öröm töltötte el.

Lauri őszinte szívvel kezdte olvasni a Bibliát. Meglepetésére azt látta, hogy a Lukács evangéliuma azt mondja nekünk, a szombat a nyugalomnap. Háromszor is elolvasta az Újszövetséget, hogy megtalálja, hol írnak a szombatról vasárnapra történő váltásról, de nem találta meg.

Akkoriban látta meg az újságban a helyi adventista imaházban megtartandó evangéliumi előadásokról szóló reklámot. Nem egész év elteltével csatlakozott az egyházunkhoz.

Lauri felesége nem helyezte férje ily nagy érdeklődését Isten iránt, ezért elvált tőle. Néhány évvel később Lauri feleségül vett egy adventista hívő nőt, Paivit, és átköltöztek a felesége szülőhelyére.

Lauri mindig azt nézte, hogyan tehetne bizonyosságot Istenről a körülötte élőknek. Sok imádság után egy ételkiosztó-bódé megnyitására ötlete jutott az eszébe, a helyi adventista gyülekezet keretében.

„A legtöbb finn eléggé világias, főleg az anyagiakra összpontosít, meg a világi élvezetekre”, vélekedik Lauri. „Életükben nincs hely Jézus számára. Ezért gondolkodtam olyan sokat, hogyan is férközhetnék hozzájuk. Az ételkiosztó-bódé volt az egyik ötlet.”

Azok, akik hetente kétszer eljönnek az imaházhoz élelmiszerért, többnyire építőmunkások és idős emberek. A legtöbbször finn, de oroszok is vannak közöttük. Néhányuknak pénzügyi gondjaik vannak. Sokan magányosak, barátkozni szeretnének, mint Lauri is, amikor keresztény barátokra vágyott, akikkel elbeszélgethetne.

„A finnek társaságában nehéz dolog a személyes gondjairól beszélni, s még ennél is nehezebb a hitéről”, mondja Lauri.

Kezdetben nem sokan jártak ételért. De most már, öt év elteltével, minden hétfőn és szerdán úgy 40 ember jár ide. Ez az étel-kioszk már százakat megérintett, és néhányan meg is keresztelkedtek.

Az élelmiszer-kioszk az eddig passzív hívőket is elkezdte érdekelni. Olyan hívők, akik talán évekig nem jártak az istentiszteletre, idővel bejelentkeztek voluntőrnek, és lassan bekapcsolódnak a gyülekezeti életbe.

A ma 60 éves Lauri sikeresen kigyógyult a rákbetegségből és jó egészségnak örvend. Már a haláltól se fél.

„Életem Jézus kezében van. Már nagyon várom az Ő második eljövését. A haláltól pedig nem félek.”

A történettel kapcsolatban

- ✓ Nézzétek meg Laurit a YouTube-on: bit.ly/Lauri-Herranen.
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy pedig az ADAMS adatbázisból (bit.ly/friend-to-finland).
- ✓ A 13. szombati projektekről itt találtok képeket: bit.ly/ted-13th-projects.

2020. május 16.

7. AZ ATEISTA BIZONYSÁGTEVŐ

Riitta Liiza Peltonen, 73 éves

Finnország

Esko 63 éves volt és beteg, amikor megjelent a délnyugati finnországi Píkió adventista gyülekezetben.

„Nincs szükségem élelemre”, mondta Riitta Liiza Peltonennek, miközben kezébe vette a főzeléket, húst és kenyeret. „A barátainak viszem.”

Riitta Liiza gyengéden ránézett erre a markos emberre. Kellemetlen izzadság és mosatlan ruhaszag terjengett körülötte. Hosszú éves iszákossága miatt a mája már rossz állapotban volt. Amúgy barátságos nézése volt.

„Ön keresztény?”, kérdezte tőle Riitta Liiza.

Esko másfelé nézett.

„Hát...”, szólalt meg végül. „Nekem saját vallásom van.”

Riitta Liiza rájött, hogy ez az ember is ateista, mint sok más ember itt Finnországban, ebben az erősen elvilágiasodott államban, amelynek 5,5 millió lakosa van, és ahol csak 4800 az adventista hívők száma.

Esko hétről-hétre eljárt a Píkió adventista gyülekezethez, amely a 7500 lakóst számláló városban van, hogy beszerezze Pasi és Krista házaspár-barátainak a szükséges élelmet. Riitta Liiza megtudta, hogy Pasinek volt egy olyan vállalata, amely tetőket gyártott házak számára a közeli Turku kikötő-városban. A gazdasági recesszió miatt a vállalkozása csődbement. A problémájuk megoldása közben Pasi és Krista sokat ivott.

A házaspár nagyon meglepődött, amikor Esko először megjelent náluk a szükséges dolgokkal.

„Hol kaptál ennivalót?”, kérdezte Krista. „Jer és lásd”, válaszolta Esko.

De a házaspár nem ment el.

Nem sokkal ezután, Esko egyetlen hű barátja és kísérője, a szeretett kutyája elpusztult. Az idős ember annyira elkeseredett, hogy nem tudta elviselni, hogy egyedül maradjon a házában. Pasi és Krista házába ment, hogy ott töltsen az éjszakát.

Kristi nagyon meglepődött azon, hogy Esko a vacsora előtt imádkozott.

„Hogy lehet, hogy egy ateista mégis imádkozik?”, firtatta.

Ő ilyet még soha nem látott.

Esko viselkedése iránt érdeklődve úgy döntött, hogy elmegy az imaházhoz. A férjét is meghívta, hogy menjenek együtt. Előzőleg a házaspár azonban „bevett egy kis bátorítót”. Alig álltak a lábukon, ahogy ott várták, hogy sorra kerüljenek az ételkiosztásnál. A házaspár egy ideig minden héten eljárt. Bizonyos idő elteltével Kristi érdeklődni kezdett a keresztyeni énekek és lelki üzenet iránt, amelyet a hívők adtak elő, ebédkiosztások alkalmával. Kristi a szombati istentiszteletekre is elkezdett járni.

Esko észrevette az asszony érdeklődését és elmosolyodott.

„Én az én küldetésemet elvégeztem”, mondta, csak úgy önmagának.

Nem sokkal később, 2017-ben Esko elhunyt.

Időközben Kristi felhagyott az italozással, és megkeresztelkedett. Pasi észrevette a felesége életébe beállt változásokat, és ő is átadta szívét Istennek.

„Megtaláltam a hitet”, mondta.

Az volt a kívánsága, hogy a 2018-as adventista nyári tábor alatt keresztelkedjen meg. Ők ketten most tevékeny hívők, az ima-összejöveteleken is részt vesznek. Pasi főzött is a gyülekezeti konyhán – az ételkiosztóba járó emberek részére készített ételeket. Az életébe beállt nagy változásra mindenki felfigyelt. Egyik este, főzés közben az arca örömtől ragyogott.

Másnap reggel holtan találta őt a felesége, otthon, a saját konyhájukban. Még csak 51 éves volt.

A temetést az adventista egyház lelkésze végezte el, és a szolgálat nagy befolyást gyakorolt a jelenlevő rokonokra.

Krista, most 40 éves, és egyházunk aktív híve. Anyja szintén elkezdte látogatni a szombati istentiszteleteket.

Mindent összevetve, a tíz év leforgása alatt öt személy keresztelkedett meg, tehát amióta az ételkiosztó-bódét felállították.

Riita Liiza minden keresztségért hálát ad Istennek, de mindennél jobban csodálta Eskót.

„Ő ateista volt, aki elvezette a barátait Jézushoz. Annyira boldog volt, amikor a barátai elkezdtek járni az imaházba. Valószínűleg azért örült, hogy elvezetett valakit a jobb élethez.”

A történettel kapcsolatban

- ✓ Nézzétek meg a YouTube-on a Riita Liisáról készült felvételünket: bit.ly/Riitta-Liisa.
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisból (bit.ly/atheist-shares-Christ).
- ✓ A 13. szombati projektekről itt találtok képeket: bit.ly/ted-13th-projects.

2020. május 23.

8. DÉMONOK ÉS HALÁLESETEK

Timo Flink, 45 éves

Finnország

Lina éppen Bibliát tanulmányozott a barátaival, Anelival és Timóval a rachei otthonában, amely 600 km-re van Helsinkitől, Finnország fővárosától, amikor hirtelen ilyen kijelentést tett:

„Rossz előérzetem van”, mondta. „Imádkozzunk.”

S a három egyetemista letérdelt. Abban a pillanatban egy magas, sötét figura jelent meg a nappaliban, és Anelire támadt. A fiatal lány rémülten vetette el magát, miközben a sötét alak megpróbálta elkapni.

Timo és Lina még buzgóbban imádkozott.

Akkor a szobában megjelent egy fényes alak, és kiűzte a sötét alakot, aki azonban megállt az ajtóban, és ismét megpróbált bejönni, de minden próbálkozása meg lett akadályozva. Úgy tíz perc elteltével a sötét figura feladta a próbálkozást, és végleg elhagyta a helyiséget.

Amikor a szobában ismét béke uralkodott, az ijedt egyetemisták megpróbálták megmagyarázni a történeteket. Lina körülírta a fényes és a sötét figura konfliktusát. Timo viszont csak világos és sötét árnyakat látott maga körül. Aneli nem is akarta kommentározni az eseményeket.

A hallgatók később megtudták, hogy a támadás egy közeli otthonban végrehajtott öngyilkossággal egy időben történt.

„Ezért volt az a rossz előérzet bennem, mondta Lina.

Aneli beismerte, hogy régebben spiritizmussal foglalkozott, és hogy a gonosz lelkek továbbra is zaklatták. Isten azonban hatalmasabb. Amikor a zaklatás után egyedül maradt az ágyában, látta, hogy egy fényes alak belépett a szobájába, és hajnalig ott ült az ágya szélén.

Miután Aneli megkeresztelkedett a keresztény Adventista Egyházban, a zaklatások megszűntek.

Ez volt az első alkalom, amikor Timo tanúja volt a Krisztus és a sátán közötti küzdelemnek. Ám nem ez volt az utolsó alkalom.

Timo egyik éjszaka arra ébredt, hogy valaki figyel a sötétben. Akkor hangot is hallott: „Nehogy megkeresztelkedj”.

Timo, szoftverfejlesztő hallgató, készült, hogy megkeresztelkedik az adventista egyházban. Csak bámult a sötétbe, s habár senkit nem látott, mégis érezte valaki jelenlétét. Miután imádkozott, megszűnt ez az érzése. Másnap Linától megtudta, hogy a lakása közelében aznap éjszaka valaki öngyilkos lett.

„Nem tudod véletlenül, hány óra tájban történt?”, kérdezte.

Lina ismerte az időpontot. Akkor történt, amikor Timo felébredt.

Az éjszakai fenyegetés nem rettentette el Timót a keresztségtől. Adventista lelkipásztor akart lenni.

A természetfeletti eseményekkel és az öngyilkosságokkal kapcsolatos tapasztalatai azonban folytatódtek.

Timo egyszer néhány adventista lelkésszel együtt felszállt egy komphajóra, mert egy svédországi prédikátorgyűlésre készültek menni.

Aznap éjszaka a hajón nyugtalan volt. Miután nem tudott elaludni, jött egy olyan érzése, hogy imádkoznia kell. Nemsokára démoni nevetést hallott. A szörnyű hang leírhatatlan volt, olyan, mint egy mániákus nevetés. Timo érezte, hogy valami rossz dolog van folyamatban, csak nem tudta, hogy mi. Két órán át imádkozott.

Reggel, reggelizés közben, egy idős lelkipásztor lépett hozzá.

„Ugye, mi volt veled az éjszaka?”, kérdezte. „A Szentlélek azt sugallta nekem, hogy imádkozzak érted.”

Ez az idős lelkipásztor ugyanis felébredt az álmából, és elkezdett Timóért imádkozni.

Utána egy másik lelkipásztor is odament Timóhoz.

„Tudod-e, mi történt velem az éjszaka?”, kérdezte. „Felébredtem az éjszaka kellős közepén, és úgy éreztem, ki kell mennem, hogy egy kis friss levegőt szippantsak. Amikor kimentem a fedélzetre, megpillantottam egy alakot, aki arra készült, hogy beugorjon a tengerbe.”

A lelkipásztornak sikerült őt elkapnia, és visszarántania. Utána egy óra hosszágig beszélgetett az illetővel, csakhogy meggyőzze, hogy ne tegye meg ezt a végzetes lépést.

Amikor a három lelkész összehasonlította az éjszakai időpontot, rájöttek, hogy mindhárom dolog egyszerre történt.

Timo ma 45 éves, és kommunikációs titkárként dolgozik a finnországi adventista egyháznál. Elismeri, hogy a három öngyilkosság és a természetfeletti események azt bizonyítják, hogy a Krisztus és a sátán közötti nagy küzdelem nagyon is valóságos.

„Minden oldalról körül vesz bennünket”, véli Timo. „Bátorító dolog, hogy Jézus már győzött. Nincs mitől félnünk. Ezen természetfeletti és félelmetes események ellenére Jézus továbbra is oltalmaz bennünket. A másik fél semmit sem tehet.”

A tapasztalattal kapcsolatban

- ✓ Lina és Aneli csak álnevek, amelyeket a nők magánéletének védelme érdekében használunk. Timót viszont megtekinthettek a YouTube-on levő videófelvételünkön: bit.ly/Timo-Flink.
- ✓ Töltsétek le a képet a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/demons-and-death).
- ✓ A 13. szombati projektekről itt találtok képeket: bit.ly/13th-projects.

2020. május 2.

9. AZ EMLÉKEZETES PÓLÓ

Glenn Lie, 55 éves

Norvégia

Glenn Lee felvette kedvenc zöld pólóját, és felszállt az oslói (norvégiai) földalattira.

Az 55 éves tanító remélte, hogy az emberek ráfigyelnek. Nem is kellett neki sokáig várni rá.

Glenn szemben ült egy elegánsan öltözött nővel, aki alig lehetett több hatvan évesnél. Az asszony rá nézett, aztán a pólóját mustrálta. Ekkor megakadt a szeme valamin. A baloldalon az alábbiak voltak: „Adventist Airlines, Stewart Glenn Lee”, és egy kép a repülőgépről.

Glenn semmit nem szólt. Tudta, hogy a nő azon töprengett, hogy még soha nem hallott egy ilyen adventista légitársaságról.

Az asszony csak úgy 5 perc múlva szólalt meg: „Elnézést”, szólította meg. „Még soha nem hallottam egy adventista légitársaságról. Ön ott dolgozik?”

„Igen”, válaszolta Glenn.

„És hová szokott repülni?”

„Csak egyetlen rendeltetési helyünk van.”

„Valóban”, csodálkozott az asszony.

De nem kérdezte meg, melyik az, Glenn pedig nem akarta minden áron folytatni a beszélgetést.

Egy idő után a nő megkérdezte: „És nagyon drága?”

„Nem, a jegyek ingyenesek.”

Most a nő teljesen megdöbbsent. „Micsoda?”, kiáltott fel. „Miért ingyenesek a jegyek?”

Glenn úgy érezte, itt szünetet kell tartania. A nő kíváncsisága növekedett. Végül Glenn megszólalt. „A jegyek ingyenesek, mert 2000 évvel ezelőtt kifizették őket”, válaszolta.

A nő egy pillanatra elgondolkodott. Majd egyszerre megértette, és a szeme csillogni kezdett.

„Értem”, válaszolt.

Rövid szünetet tartott. „Én azonban aligha hiszek a mennyországban”, mondta.

„De miért?”, faggatta őt Glenn.

„Rossz tapasztalataim voltak a vallással, felnőtté válásomig”, válaszolta.

Ez egy olyan történet, amelyet Glenn már sokszor hallott: azokról az emberekről, akik elutasították a kereszténységet a rossz példa miatt, amit más keresztények hagytak hátra. Norvégia erősen elvilágiasodott állam, és sok egyházban évtizedek óta csökken a hívők száma. A Keresztény Adventista Egyház sem kivétel. Négy és fél ezer hívő küzd annak érdekében, hogy 5,3 millió embert érjen el az evangéliummal ebben a skandináv államban.

Glenn érezte, hogy a nő valami jobbra vágyott.

„Talán meg fogja találni az utat, ha elkezdi kutatni a Bibliát”, mondta. Ezeket a szavakat hallva a nő láthatóan ellazult a majdnem üres vonatfülkében. A következő 20 percben szabadon beszélt Glennel a kétségeiről és a kérdéseiről, majd felállt.

„Itt le kell szállnom”, mondta. „Köszönöm a beszélgetést. Ön gondolkodásra ösztönzött engem. Utána kell nézнем bizonyos kérdéseknek.”

„Biztos vagyok benne, hogy megtalálja az utat. Gondolni fogok önre”, mondta.

Glenn ezt komolyan gondolta. Ez az asszony volt az oka annak, hogy felvette a zöld pólóját, és felszállt a földalattira.

Glenn, a meleg nyári hónapokban, amikor csak lehet, ilyen pólót visel. A póló vonzza a tekinteteket. Némelyik pillantás aztán beszélgetéshez vezet.

„Nem mondhatom, hogy bátor személy vagyok”, magyarázza Glenn. „Nem tudok becsengetni az emberekhez. Ez számomra nagyon kellemetlen.”

De Glenn szereti Jézust, és szeretne részt venni az evangélium terjesztésében. Szereti a repülőgépeket is. Tehát minőségi pólót rendelt egy németországi online ruházati társaságtól. Kérésére a társaság a pólóra nyomtatott egy repülőgép képét és az ő saját nevét.

„Nagyszerű lenne, ha segítséget nyújthatnék az embereknek az Istennel való újbóli kapcsolatfelvételhez”, mondja.

Glenn nem tudja, vajon a pólója miatt valakit is vonzott-e Jézushoz vagy az adventi üzenethez, de abban biztos, hogy a Szentlélek a pólót felhasználhatja a beszélgetés elindításához.

„Találkozzunk emberekkel ott, ahol vannak. Nem az én dolgom, hogy valakit adventistává tegyek. Ez a Szentlélek munkája. A mi feladatunk a vetés, és Isten gondoskodik a betakarításról.”

Glenn Lee, 55 éves tanár a norvégiai, oslói Ostmark Adventista Iskolában, ahova körülbelül száz diák jár, az 1-10. évfolyamon. A Bethel Adventista Egyház ifjúsági lelkésze is volt. 2017-ben az akkori 13. szombati pénzeszközökből részesülve, pinchelyiségükben ifjúsági központot nyitott.

A történettel kapcsolatban

Glenn szerint a templom olyan, mint egy repülőgép, Jézus ül a pilótafülkében, a küldetés-orientált személyzet pedig a légi-utaskísérők. Íme, néhány kérdés, amelyet szerinte fel kell tenni a szombatiszkolai osztályainkban:

Mi lenne, ha egyházunk légitársaság lenne? Miért döntenek az emberek úgy, hogy velünk repülnek, és nem olyan konkurens társakkal, mint például a materialista légitársaság vagy az ateista légitársaság? Mi az, amit tudunk kínálni az embereknek, amit másutt nem találnak meg?

- ✓ Nézzétek meg Glennt a videofelvételünkön: bit.ly/Glenn-Lie.
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisból (bit.ly/shirt-to-talk-about).
- ✓ A 13. szombati projektekről itt találtok képeket: bit.ly/ted-13th-projects.

2020. június 6.

10. PRÉDIKÁCIÓ - VAKOKNAK

Oystein Hogganvik, 61 éves

Norvégia

Két férfi prédikált Norvégiában. A szerényen öltözött farmerok szerint az első prédikátor jól öltözött férfi volt, kissé arrogáns tartású.

Az első prédikátor felnyitott egy könyvet és felolvasott egy idézetet Ellen White-től, aki egyike volt az egyházalapítóinknak. Egy másik könyvből ismét felolvasott egy másik idézetet Ellen Whitetől. És az egész prédikációja Ellen White idézetekből állt.

Ez azonban nem zavarta Oystein Hogganviket, a 30 éves földműves gazdát, aki a terem végében ült.

Aztán a másik férfi állt fel prédikálni. Ő is jól öltözött volt, de az öltönye már kissé megkopott, több helyen újra varrták. A cipője fénylett, de az is kopott volt. Nem sokat idézett más könyvekből, de amit mondott azt szívből mondta.

Az igehirdető őszintesége meghatotta Oystein szívét, a témával azonban nem értett egyet. Sőt, egyenesen bántotta.

A prédikátor ezt észrevette, és az igehirdetés után oda is ment hozzá. Köszöntötte a fiatal gazdát és a neve után érdeklődött. Kérdéseket tett fel neki a munkájáról és a családjáról. A prédikációról azonban egy szót se szólt.

Néhány perc múlva megkérdezte, hogy imádkozhat-e Oysteinért. Imádkozás közben Oystein elméjében nagy csata dúlt. „Hogyan engedheted meg, hogy ez az ember imádkozzon érted, amikor nem is értettél egyet a prédikációjával?”, tépelődött magában Oystein.

S akkor úgy érezte, Isten ezt üzeni neki: „Jobban kell bíznod Bennem”.

Amikor visszatért a farmra, Oystein elhatározta, bebizonyítja, hogy a prédikátor tévedett. Órák hosszat a Bibliát olvasgatta. Vett rögzített prédikációkat, a témával kapcsolatban, amellyel nem értett egyet, és észrevette, hogy az adventista prédikátoroknak más nézeteik vannak. Úgy érezte, mintha Jézus távolodna tőle. Még egy év elteltével se volt tisztában a témával.

Egyszer aztán Oystein a Márk 10,46-52-ben ismét arról olvasott, hogy Jézus visszaadta a vak Bartimeus látását. Ezt olvasgatva szíven találta a gondolat, hogy talán éppen ő a vak Bartimeus. Habár különben mindig jól látott, lelkileg azonban vak volt, akinek szüksége volt arra, hogy megkérje Jézust, nyissa meg az ő lelki szemeit.

Oystein felkiáltott: „Uram, adj nekem lelki látást”.

Azonnal vágyat érzett arra, hogy a Bibliájában fellapozza arról a két tanítványról szóló beszámolót, akik Jézussal együtt haladtak Emmaus felé (Lukács 24). Útközben Jézus az Írásokból tanította őket. Önmagáról beszélt, de ők így sem ismerték fel Őt. Csak akkor nyilatkoztak meg lelki szemek, amikor otthon, evés előtt imádkozni akartak.

Oysteinnek eszébe jutott, hogy a tizenkét tanítvány több mint három évig járt Jézussal, de lelkileg vakok voltak Jézus küldetésének és kereszthalálának a meglátására.

Rájött, hogy ötödik nemzedékes adventistaként egész életében Jézussal volt, de lelkileg vak maradt, mert megtartotta személyes meggyőződését, ahelyett, hogy megkérte volt a Szentlelket, hogy nyissa meg lelki szemeit. Jézus nem hagyta el őt, de Oystein veszélyben volt, hogy elhagyja Jézust a saját igazságához való ragaszkodása miatt.

Miközben arra törekedett, hogy megcáfolja a prédikátort, soha nem kérte Istentől, hogy adjon neki lelki szemeket és látást. Csak azt akarta bebizonyítani, hogy a prédikátor tévedett.

Oystein most első ízben imádkozott azért, hogy Istentől lelki látást kapjon.

„A Biblia, ettől a naptól kezdve, élő szó lett a számomra”, mondta. „Minden evangéliumi jelentés már nem csak a Jézus idejében élő emberekre utalt. Ezek olyan szavak voltak, amelyeket magamra alkalmazhattam.”

A szíve megváltozott, és az intellektuális tudása élő, gyakorlati valósággá vált.

Egy évvel később Oystein már Norvégia szerte elkezdett bizonyágot tenni. Egy idő után a keleti norvég egyházterület vezetői meghívták őt prédikátornak.

Oystein ma 61 éves. Még mindig meg van neki a gazdasága. De egyre több időt és erőt szentel az evangéliumi magvetésre. Az elmúlt 9 évben teljes munkaidős lelkipásztorként dolgozott. Két gyülekezetet vezet: Oslóban és Jeshaimban.

Oystein a gyülekezetben, az első sorban nőtt fel, hallgatva, ahogy anyja orgonázik, és nagyapja prédikál. Tizenhét éves korában keresztkelődött meg. Mindig adventista volt, és mindig is adventista akart lenni. Azt mondja azonban, hogy lelkileg vak volt, amíg meg nem kérte Jézust, hogy ajándékozza meg lelki látással.

„Azóta a Biblia és Ellen White könyvei az életem részévé váltak”, jelentette ki.

Köszönjük, hogy 2017-ben a 13. szombati adományaitokkal támogattátok az oslói Bethel Adventista Egyház alagsorának átalakítását hatásközponttá, a fiatalok társas-központjává.

A tapasztalattal kapcsolatban

- ✓ Nézzétek meg Oysteint a YouTube-on: bit.ly/Oystein-Hogganvik.
- ✓ Letölthetitek a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisból (bit.ly/preaching-to-blind).
- ✓ A 13. szombati projektekről itt találtok képeket: bit.ly/ted-13th-projects.

2020. június 13.

11. MIÉRT A SZENVEDÉS?

Axel Domingues, 31 éves

Írország

A nővérem öngyilkosságot követett el, amikor 14 éves volt.

Nagy fájdalomban anyám úgy döntött, hogy szül még egy gyermeket, egy másik kislányt. De csalódnia kellett, mert fiút szült - engem.

Egy dél portugáliai városban, Faroban nőttem fel édesanyám és a kilenc évvel idősebb bátyám mellett. Apám a Közel-Keleten élt, építkezésen dolgozott.

Édesanyám mindig szomorú volt. Ez a szomorúsága még inkább elmélyült, amikor elvált apától, a bátyám pedig elhagyta otthonunkat. Kórházba került, és rákbetegséget fedeztek fel nála. Engem, amikor 11 éves voltam, elküldtek a rokonainkhoz.

Anya soha nem járt templomba, de a rokonok engem vasárnapként mindig magukkal vittek. Ahogy jobban megismertem Istent, imádkozni kezdtem édesanyám gyógyulásáért. Két évvel később édesanyám meghalt. Mivel a halála értelmetlen volt, úgy döntöttem elfogadom az elképzelést, hogy Istent csak kitalálták, csak mese.

Templomba se jártam már, s amikor apa hazajött Portugáliába, odaköltöztem hozzá és az új családjához.

Az élet rosszul indult, amikor beiratkoztam az egyetemre. Elkezdtem inni és kábítószereket használni. Nem megfelelő zenét hallgattam, és sátántisztelő lettem. Néhány spirituális lényel való találkozás azonban megijesztett. Rájöttem, hogy a spirituális valóság túlmutat azon, amit az emberek szabad szemmel láthatnak.

A húszas éveim elején kezdtem aratni azt, amit korábban elvettem. A gonosz szellemektől való, állandó félelemben éltem. Le akartam szokni a dohányzásról és a drogokról, de nem sikerült.

Aztán megtudtam, hogy egyik barátom, egy drogfüggő és ateista, megkeresztelkedett.

„Mi történik veled?”, kérdeztem. „Miért keresztelkedtél meg?”

„Olvastam a Bibliát és hinni kezdtem”, magyarázta.

Valamilyen okból megbíztam benne és beszéltem neki a gonosz szellemektől való félelmeimről. Figyelmesen hallgatta.

„Figyelj csak, miért ne olvasnád te is a Bibliát?”, ajánlotta.

Hát ez jó kérdés volt. Időközben Istent többé már nem meseként értelmeztem. Tudtam, hogy léteznek gonosz szellemek, és éreztem, hogy egy hatalmasabb erő visszatartja őket. Olvasni kezdtem a Bibliát és imádkoztam.

Bibliaolvasás közben világos felhívást hallottam: „Hagyd el a függőségeidet”.

Nem igazán akartam semmiről lemondani, s így gondolkodtam: „Még mindig élvezhetek néhány függőséget.” Jött aztán a gondolat, hogy soha nem tudtam leszokni külön-külön a függőségeimről. Miért ne próbálnám meg mindenről egyszerre leszokni? Abban a pillanatban megszólalt az elmémben egy gonosz hang:

„Mit csinálsz te?”, kérdezte.

Amikor meghallottam a hangot, rájöttem, hogy valami komoly dolog folyik. Azonnal elhagytam az összes függőségemet.

Boldogan olvastam a Bibliát. A Mózes első könyvének 3. fejezete megmutatta nekem, hogy Isten nem felejtette el az embert, miután bűnbe esett, hanem hogy volt neki egy megváltási terve. Láttam, hogy Izraelen teljesültek a próféciaik. A hitem növekedett. Megértettem, hogy a Biblia nem képelet szüleménye.

Hónapok elteltével lediplomáztam, és Dublinba, Írországba költöztem, hogy szoftvermérnökként dolgozzak.

Egyszer az egyik, volt ateista barátom prédikációs linket küldött nekem a Youtube-on, a bűn eredetéről. Tetszett az igehirdető, aki egy adventista evangelizátor volt. Néhány más prédikációját is meghallgattam. Amikor azonban az egyik prédikációban a szombatról, mint nyugalomnapról beszélt, elutasítottam az üzenetét, mert túl furcsának találtam.

A szombati istentisztelés azonban nem ment ki a fejemből. A szombat szó az én portugál anyanyelvemen a „sabado”. Úgy gondoltam, hogy biztos létezik egy bibliai magyarázat arra, hogy miért ünnepli a keresztény világ a vasárnapot, és úgy döntöttem, hogy megtalálom a Bibliában. De egyetlen verset se találtam, amely beszélt volna a nyugalomnap szombatáról vasárnapra való áthelyezéséről.

Visszatértem a Youtube-on talált adventista evangélistához. A szombatról és a végidőről szóló prédikációi értelmesek voltak. Elfogadtam a Keresztény Adventista Egyházat Isten egyházaként.

Az Interneten megtaláltam az adventista gyülekezet címét, eljártam az istentiszteletekre és a későbbi igetanulmányozásokra. Elkezdtem megérteni, miért tapasztaltam oly sok szenvedést gyermekkoromban. Nem Isten kedvéért. A bűn és a rossz döntéseim, meg mások rossz döntései hozták azokat az életembe. Ahogy Dávid zsoltáríró is mondta: „Sok fájdalomuk lesz azoknak, akik máshoz csatlakoznak. Nem mutatok be nekik vérrel kevert italáldozatot, még nevüket sem veszem ajkamra.” (Zsolt 16,4 – Újfordítású Biblia)

Huszonhat éves koromban megkeresztelkedtem.

Ma boldog házasságban élek Joannel, egy brazil egészségügyi nővérrel, akivel a dublini adventista gyülekezetben találkoztam. Ő is Írországbán keresztelkedett meg. Bibliatanulmányokat tartunk, és az egyházon kívüli embereknek segítünk. Imádkozunk Istenhez, hogy mutassa meg nekünk, mit akar, hogy tegyünk a következő lépésként.

Köszönjük nektek a 2017-es évi, 13. szombati adományaitokat, amelyek hozzájárultak ahhoz, hogy gyülekezet és társas-központ nyíljon Axel új lakhelyén, az írországi Dublinban.

A tapasztalattal kapcsolatban

- ✓ Kérjétek meg egy atyafit a történet felolvasására, előadására.
- ✓ Tekintsétek meg az Axelről készült videofelvételt: bit.ly/Axel-Domingues.
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/why-suffer).
- ✓ A 13. szombati projektekről itt találtok képeket: bit.ly/ted-13th-projects.

2020. június 20.

12. VÁLÁS UTÁNI MEGBOCSÁTÁS

Mari

Transz-Európai Divízió

Mari 30 éves volt, amikor otthagya a férjét. Bibliai oka volt a válásra, de erről senkinek nem beszélt, mert nem akart nyilvánosan beszélni a privát dolgaikról. Apósa és anyósa emellett a helyi adventista egyház tisztelt tagjai voltak, ahova Mari továbbra is eljárt.

A hívők azonban nem értették meg, miért esett szét Mari házassága, és ezért Marit okolták. Néhányan nyíltan megmondták neki, hogy el fogja veszteni az üdvösséget, mert elhagyta a férjét.

Mari, aki különben nem adventista egyházban nevelkedett, szombatontként többé nem járt imaházba, és átköltözött az ország másik végébe, hogy ott új életet kezdjen.

De lelkiileg nyugtalan volt. Habár az új lakóhelyén senki sem ítélte el a válás miatt, mégis úgy vélte: élete vakvágányra terelődött. Azon töprengett, vajon Isten a válást követően is még szereti őt?

Kétségbeesetten vágyakozva a válaszra, felment az Internetre és a böngészőbe begépelte az „Isten” szót. A számos találat megingatta. Kikapcsolta a számítógépet.

Bekapcsolta a televíziót, és váltogatta a csatornákat. Az egyik keresztény műsor felkeltette a figyelmét, de a gyógyításoktól és a nyelveken való beszélésektől visszariadt. Nem kívánta tovább nézni, de utána egy heti szintű adás következett, amelyben egy nő beszélt, nyugodtan és sok érzéssel. Mari néhány hétig rendszeresen követte a műsort.

Egyik este az előadónő a megbocsátásról beszélt.

„Önmagától senki sem tud megbocsátani”, mondta. „Ebben isteni segítségre van szükségetek.”

Még másnap, munkába menet is ezek a szavak forogtak a fejében. Kezdetnek annyit megértett, hogy meg kell bocsátania a volt férjének és az ő szüleinek meg a tapintatlan hívőknek, de főleg önmagának.

Nagyon nagy vágyat érzett arra, hogy imában Isten segítségét kérje.

Megpróbált imádkozni, de a könnyei miatt nem tudott autót vezetni és imádkozni egy időben. Leparkolt az út mellett.

„Szeretnék megbocsátani, de én ezt nem tudom megtenni”, imádkozott. „Ha ajándékként megkapom a megbocsátás lehetőségét, követni foglak téged.”

Mindjárt választ is nyert az imája.

„Segítek neked”, hallott egy gyengéd hangot.

Mari még jobban sírt. Csak most az örömtől. Tudta, hogy a menny meghallgatta az imáját, és megígérte, hogy támogatni fogja.

Még egy fél órát ott ült az autójában. Megígérte, hogy Isten követője lesz, de nem volt biztos benne, hogyan fogja teljesíteni.

„Én nem adventista családban nőttem fel”, imádkozott. „Mondd, Uram, hogyan kellene élnem?”

Ekkor támadt egy ötlete: olvasd a Bibliát és Ellen White könyveit, aki maga is részt vett az egyházalapításban.

Munka után leült és megnyitotta a Bibliáját. Ezt követően minden szabad percet a Biblia tanulmányozásával töltött. Éjszaka, amikor nem tudott aludni, felkelt és olvasott. Mari különben soha sem élvezte az olvasást, de most valahogy nem tudott betelni vele.

„Olvasom, mert meg kell ismernem Istent”, mondta Mari. „Nagyon éhezem a bibliai igazságot.”

Egy év leforgása alatt háromszor elolvasta a Bibliát és még néhány Ellen White könyvet.

Összeszedve minden bátorságát, beszélt a válásról a helyi adventista lelkipásztorral. A lelkipásztor, Mari érdekében, megszervezett egy kis tanulmányozó csoportot. Remélte, hogy a csoport visszavonzza Marit az egyházba és Istenhez.

Mari valóban szívesen járt a csoportba.

„Annyira lelkesített és eltöltött mindaz, amit olvastam.”

Egy evangéliumi előadássorozat után Mari szombatoként is elkezdett rendszeresen járni az imaházba.

Egy idő után összetalálkozott a volt anyósával és apósával. Meglepetésére se szégyent, se neheztelést nem érzett. Barátok lettek.

Mari a gyülekezet híveinek is megbocsátott, amiért olyan tapintatlanul viselkedtek iránta. Habár már azt sem tudja, kit hogy hívtak.

Mari ma tevékeny tagja a helyi gyülekezetének, és a 13. szombat projektvezetője a Transz-Európai Divízióban. Azóta is naponta olvassa a Bibliát és Ellen White írásait.

Szeme megtelt könnyel, miután visszagondolt a napra, amikor Isten segített neki abban, hogy megbocsásson önmagának és másoknak.

„A megbocsátás képességét ajándékba kaptam”, mondja. „Ez az esemény örökre megváltoztatta az Istennel való kapcsolatomat.”

A tapasztalattal kapcsolatban

- ✓ Mari igazi nevét azért nem tettük közzé, mert tiszteletben tartjuk a rokonok és a helyi gyülekezet híveinek magánéletét.
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/forgiveness-after-divorce).
- ✓ A 13. szombati projektekről itt találtok képeket: bit.ly/ted-13th-projects.

2020. június 27

A TIZENHARMADIK SZOMBATI PROGRAM

Kezdő ének	„Az életért nem aggódom” (Keresztényi himnuszok 191)
Köszöntő szavak	A szombatiskola vezetőjétől
Ima	
Távoli hírek	„Barátkozás a cipőtisztítóval”
Adakozás	
Záró ének	„A sziklára bátran építünk” (Keresztényi himnuszok 265)
Záró ima	

(Megjegyzés: A Távoli híreket bemutató személyeknek a történet nem kell fejből megtanulniuk, de jól be kell gyakorolniuk, hogy szépen, folyékonyan, hangsúlyosan felolvashassák a rájuk eső részt.)

13. BARÁTKOZÁS A CIPŐTISZTÍTÓVAL

Filip Dmitrov, 49 éves és Julian Asenov Jankov, 49 éves

Ciprus

Ciprus fővárosában, Nicosiában történt, hogy Filip Dmitrov egyszer egy cipőtisztítóra lett figyelmes. Állott cigarettaszag terjengett a ruhájából. Keze remegett az alkohol miatt.

Filip nem kérte meg az embert, hogy tisztítsa ki a cipőjét.

„Hogy vagy, barátom?”, kérdezte Filip bolgár nyelven. „Szükség van valamire?”

Az ember, akit Julian Jankovnak hívtak, nagyon meglepődött. Már tíz éve nem tett fel neki senki ilyen kérdést, amióta csak elköltözött Bulgáriából. Jól esett, hogy valaki érdeklődött iránta.

Julian azonban mégsem szólt egy szót se.

„Jézus mindnyájunkat szeret, bármilyen helyzetben vagyunk is”, mondta Filip. „Életét adta értünk.”

Jézus neve felkeltette az érdeklődést Julian szívében.

Másnap Filip ismét odament ehhez az emberhez.

„Hogy vagy, barátom?”, kérdezte. „Szükség van valamire?”

Juliant meglepte, hogy Filip másnap is visszajött hozzá. Filip ezúttal se kérte meg Juliánt, hogy fényesítse ki a cipőjét. Helyette arra ösztönözte őt, hogy ne költse pénzét cigarettára és szeszesitalra.

„Bölcsebb dolog volna, ha valamennyit félretennél a pénzedből”, tanácsolta.

Filip minden nap eljött és megszólította az embert. Végül összebarátkoztak és elkezdtek beszélgetni. Julian elmondta, hogy amikor Ciprusra érkezett a családjával, építőipari munkát végzett, de elvesztette a munkáját, és részegség miatt a házból is kidobták. „A családom elvetett engem”, mondta. „Egyen-egyenként még a legközelebbi barátaim is elhagytak.”

Egy alkalommal Julian elvezette Filipet az elhagyott házba, ahol meghúzódott. Látva Julian helyzetét, Filip szemébe könny futott. Julian a kemény padlón aludt. A rajta levő ruhán kívül semmije sem volt. Amit megkeresett, azt mind cigarettára és szeszesitalra költötte.

„Már sok mindent átéltél”, mondta gyengéden Filip. „Tönkretetted az életedet, s jó lenne, ha valamit tennél a helyrehozása érdekében.

Azt hiszem, segítségre van szükséged. Isten számára nincs lehetetlen. Isten szeret téged, ezt tudnod kell.”

Filip beszélt Juliánnak Istenről, és imádkozott vele. Julian érezte, hogy Filip valami értékeset látott ő benne. Kezdte belátni Isten szeretetének a jelenlétét az életében.

Egyszer Filip így szólt Juliánhoz: „Nemsokára 50 éves leszel, s eddig csak a sátánnak szolgáltál. Ideje, hogy átadd az életedet Krisztusnak. Ő megáld téged.”

Julian vágyott arra, hogy változtasson az életén.

„Kész vagyok átadni az életemet Krisztusnak”, válaszolta.

Habár 35 éven keresztül súlyos alkoholista volt, már aznap abba hagyta az alkoholfogyasztást. Habár 35 évig nagy dohányzó volt, egy héttel később a dohányzással is felhagyott.

Filip és Julian együtt tanulmányozták a Bibliát. Eljártak a bolgár nyelvű bibliatanulmányozásokra, amelyeket Filip tartott Ciprus különféle helyeiben.

Julian megtudta, hogy Filipet, aki bulgáriai születésű, a Keresztény Adventista Egyház alkalmazta laikus prédikátorként ezen a mediterrán szigeten. Filip három éves munkájának köszönhetően nyolcan megkeresztelkedtek. Ez jelentős szám, ha figyelembe vesszük, hogy Cipruson az adventista egyháznak csak 103 híve van az 1,1 millió lakos között.

Julian volt a kilencedik keresztelendő, amikor 2018. június 23-án belemerítették a Földközi-tengerbe.

A keresztsége után jó dolgok kezdtek vele történni. Állást talált egy szálloda konyhájában, sőt szabad szombatot is kapott, ami nagyon ritka dolog Cipruson. A családja pedig visszafogadta.

Mindenkinek, aki csak meghallgatja, bizonyóságot tesz Isten szeretetéről.

„A keresztségem napjától fogva nem tudom abbahagyni a hálálkodást mindazért, amit Isten az életemben tett és azért, amit mások életében is tenni fog”, mondta Julian. „Amikor csak megismerkedek egy új személlyel, szeretek bizonyóságot tenni neki és olyankor azt mondom: 'Ha Isten ezt tudta tenni az érdekedben, akkor a te érdekedben is megteszi.'”

Ezzel a 13. szombati adományainkkal támogatni fogjuk még tehát az oly nagyon szükséges adventista imaházépület és társas-központ

felépítését a ciprusi fővárosban, Nicosiában, amelyet három gyülekezet tud majd használni. Köszönjük, hogy bőkezűen fogtok adakozni a Transz-Európai Divízióknak e három projektjére.

A tapasztalattal kapcsolatban

- ✓ Nézzétek meg a Filipről és Julianról készült videónkat a YouTube-on: bit.ly/Yulian-Jankov.
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/befriending-shoeshiner).
- ✓ A 13. szombati projektekről itt találtok képeket: bit.ly/ted-13th-projects.

A KÖVETKEZŐ NEGYEDÉVI TERVEINK

A következő negyedév fókuszprojektjei a Keresztény Adventista Egyház Generál Konferenciájának Nyugat – Közép-afrikai Divíziójában vannak.

- ✓ Főiskola építése Koubia és Conakry városokban, Guineában.
- ✓ Általános iskola építése és hatásközpont megnyitása a libériai Buchananban.
- ✓ Egészségügyi központ létrehozása a nigériai Abuja városban.

TOVÁBBI ADATFORRÁSOK

Ciprus, Finnország, Írország, Norvégia, Lengyelország, Szerbia (TED) sokszínű kulturális örökségéről további információt a helyi könyvtárban vagy az utazási irodában kaphattok, vagy az adott ország nagykövetségén is érdeklődhettek. Illetve egyszerűen írjátok be az ország nevét a web-böngészőtökbe.

A következő webhelyek is hasznosak lehetnek

Ciprus: kormány weboldal

bit.ly/CypGovt

Visit Cyprus

bit.ly/VisitCyp

Finnország: kormány weboldal
bit.ly/FinGovt
Discovering Finland
bit.ly/DiscFin
Írország: kormány weboldal
bit.ly/IreGovt
Discover Ireland
bit.ly/DiscIre
Norvégia: kormány weboldal
bit.ly/NorGovt
Visit Norway
bit.ly/VisitNor
Lengyelország: kormány weboldal
bit.ly/PolGovt
Poland Travel
bit.ly/PolTrav
Szerbia: kormány weboldal
bit.ly/SerbGov
Lonely Planet
bit.ly/LPSerb

A Keresztény Adventista Egyház internetes oldalai

Transz-Európai Divízió
bit.ly/SDATED
Dél-kelet Európai Unió konferenciája
bit.ly/SEEUC
Lengyel Uniós Konferencia
bit.ly/SDAPolUC
Norvég Uniós Konferencia
bit.ly/SDANoUC
Finn gyülekezetek Uniójának Konferenciája
bit.ly/SDAFinUCC
Ír Misszió
bit.ly/SDAIreMiss
Ciprusi részleg
bit.ly/SDACypSec

DVD

Az Adventista Misszió DVD-je mindig ingyenes, és erről megnézhetitek a szóban forgó országokból érkező történeteket, valamint az adventista egyház világmissziójának más történeteit. Kérjétek egy DVD másolatot a szombatiskola vezetőjétől, vagy töltsétek le a DVD-t itt: www.AdventistMission.org vagy pedig itt: www.AdventistMission.org/dvd.

Ezt a DVD-t még az adventista egyház hazai honlapján is letölthetitek. Címünk: www.subotnaskola.org.

A Facebook szociális hálózaton is megtalálható az AdventistMission (Adventista Misszió) folyóirata

Olvassátok, kommentározzátok, osszátok meg a következő Facebook oldalon található történeteinket: www.facebook.com/mission-quarterlies.

CÉLMEGVALÓSÍTÓ ESZKÖZÖK

Összpontosítsatok a Világmisszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat. Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját. Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ.

A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy készítsék elő a következő héten a tizenharmadik szombati adományt. Ez az adománygyűjtési információ arra ösztönöz majd sokakat, hogy más-kor is adakozzanak a misszióra.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Želimir Stanić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2020
Istentiszteleti használatra